

Sfânta Biserică este instituția divino-umană care a luat ființă în mod nevăzut sau tainic pe cruce, prin patima Fiului lui Dumnezeu, iar în mod văzut, prin pogorârea Duhului Sfânt peste Sfinții Apostoli în forma unor limbi ca de foc, în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor cap.2). Sfânta Biserică este divină pentru că a fost întemeiată de însuși Fiul lui Dumnezeu, iar umană este pentru că a luat ființă pentru mântuirea omului căci, așa cum spune Sf. Mc. Ciprian, episcopul Cartaginei: În afara Bisericii nu există mântuire.

În Sfânta Scriptură ni se spune că Hristos este capul Bisericii, iar Biserica este trupul Lui. Hristos are în Biserică poziția de cap, de temelie, de izvor de viață infinită. Având în vedere faptul că Hristos a îndumnezeit trupul nostru prin întruparea Sa, iar Biserica este trupul lui Hristos pe care El a întemeiat-o pentru mântuirea omului, rolul Bisericii este acela de a îndumnezei în continuare pe om, până la sfârșitul veacurilor. Așadar, Biserica este terenul sau mediul de lucrare a harului divin care coboară cu putere din Hristos, prin Duhul Sfânt, sălășluit în omenitatea îndumnezeită a lui Hristos și se comunică membrilor ei, credincioșii, a căror viață spirituală constă din împărtășirea cu Hristos.

ROLUL BISERICII ÎN ROMÂNIA

La 6 martie 1945, în România a fost instaurat regimul comunist. Odată cu instaurarea acestui regim, pe scena politică, socială și economică au avut loc schimbări profunde. Dar ceea ce a fost mai dureros a constat în faptul că aceste schimbări au survenit și în cadrul vieții Bisericii Ortodoxe din România. Acest regim, sub tot felul de presiuni a făcut ca Biserica din România să fie înlăturată aproape întru totul din viața statului român, devenind astfel o instituție marginalizată.

După aproape 45 de ani de ateism, Biserica Ortodoxă din România și-a reluat cu o și mai mare intensitate misiunea ei de a semăna cuvântul Evangheliei lui Hristos în sufletele oamenilor. Așadar, ea și-a reluat misiunea ei în școli, spitale, azile, penitenciare, unități militare etc. Biserica își derulează misiunea în cadrul societății românești prin sfintele slujbe în cadrul cărora cei care participă sunt în comuniune cu Hristos, Maica Domnului și Sfinții, prin răspândirea învățaturii dumnezeiești și prin diferitele acțiuni de caritate. Misiunea Bisericii este aceea de a nu-l lăsa pe omul acestei societăți să rămână acolo unde se află, pe treapta inferioară a degradării sale morale; ci îi dă puterea și curajul de a înainta spre desăvârșire.

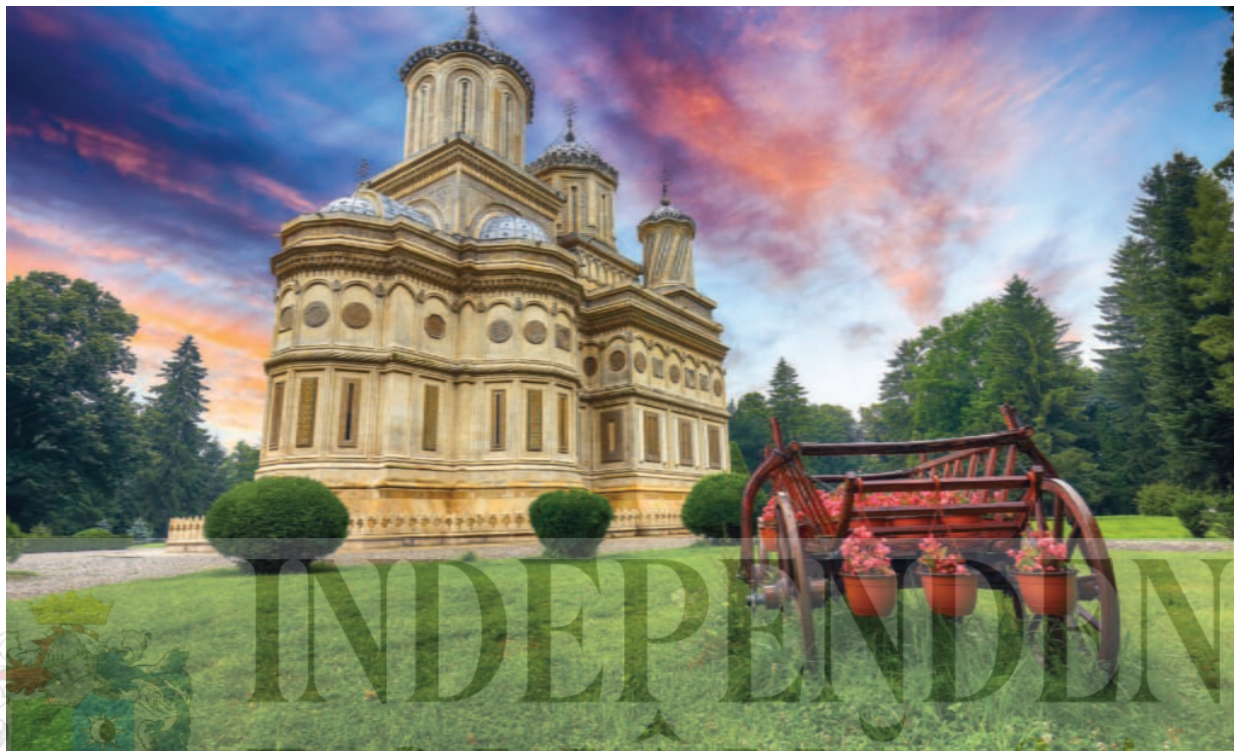
Pentru ca societatea românească să fie una sănătoasă este nevoie ca membrii ei să aibă o moralitate sănătoasă, o verticalitate în tot ceea ce fac, iar pe toate acestea fiecare dintre noi le dobândește în și prin Biserică. Rolul Bisericii în societate este acela de a-l ajuta pe fiecare să respire aerul dumnezeirii, să iasă de sub jugul păcatului și astfel să nu mai fie rob al acestuia. Misiunea bisericii în societate poate fi urmărită mai ușor dacă vom analiza în parte cele 3 activități ale ei pe care le derulează și rolul pe care fiecare activitate îl are. Așadar, cele 3 activități ale Bisericii în misiunea ei sunt: activitatea învățătoarească, sfințitoare și socială.

ACTIVITATEA ÎNVĂȚĂTOAREASCĂ

Activitatea învățătoarească a Bisericii își are temeiul în cuvintele Mântuitorului Hristos: Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă. (Matei 28,19- 20) Prin aceste cuvinte Mântuitorul i-a încredințat Bisericii misiunea de a-i învăța pe oameni cuvântul lui Dumnezeu pentru ca ei să știe care este voia Sa cea sfântă și care este drumul pe care trebuie să-l urmeze pentru a ajunge în Împărăția Cerurilor.

Prin ora de Religie, Biserica este activă în viața tinerelor vlăstare și ca atare, a societății în care trăim. Prin intermediul orelor de Religie Biserica își extinde câmpul de lucru. Așadar ogorul în care ea trebuie să sădească sămânța cuvântului Evangheliei este unul aparte pentru că sufletele lor sunt

curate și dornice de a învăța despre Părintele Ceresc, Maica Domului, Sfinți etc. În școală, rolul Bisericii este acela de a-i educa religios pe copii deoarece o astfel de educație este importantă pentru că ea conduce pe om la scopul ultim al existenței: trăirea comuniunii cu Dumnezeu. Prin aceasta, viața omului se înalță și se edifică pe temelia de nezdruncinat care este Iisus Hristos. În clipa în care omul ajunge la credința în Dumnezeu, acesta renaște la o viață nouă care poartă pecetea sfințeniei.

ACTIVITATEA SFINȚITOARE

O altă latură a activității Bisericii este cea sfințitoare. Prin slujitorii ei și prin sfințele slujbe, oamenii se împărtășesc de harul sfințitor, har care îi dă omului posibilitatea să fie în comuniune cu Persoanele Sfintei Treimi. Făcând prezentă lucrarea harului în viața omului prin sfințele slujbe, Biserica îl ajută pe acesta dându-i exact ceea ce îi este necesar în desfășurarea tuturor activităților cotidiene și nu numai. Prin Sfânta Liturghie, Sfințele Taine și prin toate celelalte slujbe bisericești omul este în relație cu Biserica triumfătoare. În mod deosebit activitatea sfințitoare a Bisericii se realizează prin Sfânta Liturghie care se oficiază de către slujitorii ei în lăcașurile de cult în toate duminicile și zilele de sărbătoare.

Prin participarea lor la Sfânta Liturghie, membrii societății devin membrii trupului tainic al lui Hristos care nu este altul decât Biserica. Participând activ la viața societății, omul este martorul evenimentelor care se derulează cu repeziciune în cadrul acesteia. La polul opus, prin participarea sa la Sfânta Liturghie omul este prezent la toate evenimentele din viața Mântuitorului, de la nașterea și până la înălțarea Sa la cer, căci Sfânta Liturghie simbolizează chiar acest lucru. Iată deci, că prin participarea sa la Sfânta Liturghie omul este în mod tainic martorul nașterii, răstignirii, morții și înălțării de-a dreapta Tatălui a Fiului lui Dumnezeu.

Dar cel mai important element pe care Biserica îl oferă omului acestei societăți în cadrul Sfintei Liturghii este Sfânta Împărtășanie, Sfânta Euharistie sau Sfânta Cuminecătură. Prin Sfânta Euharistie Biserica Îl oferă de fapt pe Însuși Hristos. Ea dăruiește credinciosului însuși Trupul Lui cu care S-a născut din Sfânta Fecioară și însuși Sângele Lui pe care l-a vărsat pe crucea Golgotei pentru mântuirea noastră. Oferindu-i credinciosului Sfânta Euharistie, Biserica îl transformă pe acesta dintr-un membru oarecare al societății în hristofor, adică într-o persoană deosebită care Îl

poartă în ființa sa pe Însuși Hristos. Așadar Împărăția este baza comunității creștine, forța unității și a solidarității ei și ancorarea credinciosului în comunitatea-trup hristic.

Prin Sfânta Liturghie Biserica reușește un lucru incredibil: să-i determine pe oameni să trăiască în comuniune nu doar în cadrul acestei dumnezeiești slujbe, ci și în societate. Prin Sfânta Liturghie, Biserica nu abordează omul doar la nivel personal, ci și la nivel comunitar, mai întâi în lăcașul de cult, și apoi în societate, căci nu se poate separa radical comunitatea eclesială de cea socială. Harul dumnezeiesc este cel care dă omului posibilitatea să devină din ceea ce este, ceea ce încă nu este. Adică îi dă acestuia posibilitatea să devină din păcătosul de azi, sfântul de mâine. Iată deci, că prin activitatea ei sfințitoare Biserica îl transformă pe omul acestei societăți dintr-un simplu cetățean într-un potențial moștenitor al Împărăției Cerurilor.

ACTIVITATEA SOCIALĂ

Sfânta Scriptură ne spune că omul este o ființă dihotomică, adică este alcătuită din două elemente: trup material și suflet spiritual. Biserica a fost instituită pentru om în toată complexitatea lui. Așadar Biserica nu se rezumă numai la ajutorul pe care ea îl dă sufletului pentru ca acesta să se poată mântui, ci își extinde ajutorul și asupra trupului, căci omul este dualitate: materie și spirit. Date fiind aceste precizări Biserica derulează în carul societății și o activitate socială care constă în ajutorarea nevoiașilor, neputincioșilor și a tuturor celor loviți de greutățile vieții de zi cu zi. Biserica Ortodoxă din România își derulează activitatea socială cu multă intensitate, conștientizând că toți cei greu încercați de greutățile vieții sunt fiii ei care așteaptă să fie ocrotiți și tratați cu dragoste. Pilda samarineanului milostiv ilustrează poate cel mai fidel activitatea socială a Bisericii care se apleacă să-i ajute pe toți fiii ei de care soarta crudă nu a avut milă.

Și prin activitatea socială Biserica din România dă dovadă vie că este prezentă în societate.

Cantinele sociale, cabinetele medicale, căminele pentru bătrâni, centrele de resocializare pentru copiii străzii, centrele pentru nevăzători etc. care funcționează cu binecuvântarea Bisericii Ortodoxe din România sunt doar câteva exemple prin care Biserica ortodoxă își desfășoară misiunea ca instituție în cadrul societății. Biserica îi cuprinde la sânul ei și pe cei buni și pe cei răi. Pe cei buni îi ajută să urce în continuare pe scara virtuților, iar pe cei răi îi ajută să se elibereze de jugul păcatului și să îmbrace haina sfințeniei. Așadar Biserica își deschide larg ușile pentru toți oamenii, dar în mod deosebit pentru cei care au apucat calea pierzării.

Pentru că Dumnezeu voiește ca tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină (1 Timotei 2,4). Biserica își desfășoară activitatea ei socială și în penitenciare sau centre de reeducare. Astfel cei privați de libertate nu mai trebuie să se considere abandonați, neglijați și singuri, pentru că Biserica este cea care le oferă mângâierea de care acești oameni au nevoie. Ea este cea care le oferă hrana spirituală de care au atâta nevoie. Ea este cea care îi eliberează de jugul cel greu al păcatului și le redă libertatea din temnița fărădelegii, este corabia care îi ajută să navigheze pe valurile învolburate ale acestei vieți.

BISERICA ȘI PROBLEMELE SOCIETĂȚII CONTEMPORANE

Pentru că Biserica își desfășoară misiunea în această societate și ea se confruntă la rândul ei cu aceste probleme cărora încearcă să le facă față și cărora dorește să le găsească o rezolvare. 1. Biserica și tinerii Viața omului este împărțită în trei perioade: a copilăriei, a tinereții și cea a bătrâneții. Fiecare perioadă are specificul ei. Astfel, în copilărie omul simte atracție față de tot felul de jocuri și năzdrăvăni; la tinerețe este plin de elan și dornic de afirmare, iar la bătrânețe începe să se gândească la viața de dincolo. Dintre cele trei perioade, tinerețea este aceea când omul uită de multe ori de Dumnezeu și se lasă purtat de valurile acestei vieți, fiind robit de tot felul de păcate care îl depărtează de Creatorul său. Hristos Domnul i-a iubit totdeauna pe tineri și a fost alături de

aceștia în tot timpul vieții Sale pământești. Tocmai pentru că i-a iubit și continuă să-i iubească, El i-a spus tânărului bogat ce trebuie să facă pentru a moșteni viața cea veșnică. Tot din dragoste față de ei Hristos l-a înviat pe tânărul din Nain și pe fiica lui Iair, etc. Lor ca și tuturor celorlalți oameni Mântuitorul le-a lăsat tezaurul învățăturilor Sale pentru a le folosi în așa fel încât să poată dobândi mântuirea.

Urmând exemplul capului ei care este Hristos, Biserica îi înconjoară pe tinerii vremurilor noastre cu aceeași dragoste. Din păcate, în zilele noastre sunt destui tineri care trăiesc departe de Adevăr și de Biserică. Alcoolul, drogurile, viața imorală sunt doar câteva din piedicile care îi țin pe tineri departe de Dumnezeu. Ceea ce este mai rău constă în faptul că educația modernă tinde să întoarcă spiritul tinerilor noștri spre o versiune distructivă a ubicuității relativismului valoric. Paradoxul constă în aceea că, în cadrul erei tehnologice, generația noastră pierde sentimentul încrederii în viață, sentimentul securității și, prin urmare, fericirea.

Am pierdut sentimentul de apartenență, am uitat că mai există o ființă mai presus de noi, deasupra noastră, Care ne iubește și Care poate interveni atunci când durerea, suferința și moartea se apropie. Pentru tinerii vremurilor noastre mesajul Bisericii este acela de a-L face prieten pe Hristos căci El este Cel care ne călăuzește tuturor pașii pe acest drum anevoios al vieții, ne întinde mâna ori de câte ori ne afundăm în marea învolburată a acestei vieți și-și revarsă asupra noastră darurile Sale cele bogate. Pentru ei textul scripturistic de la Eclesiast 11,9 trebuie să fie unul la care să mediteze cu multă atenție pentru a conștientiza cum trebuie să trăiască plăcut înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, căci va veni și ziua când vor da socoteală pentru tot ceea ce au făcut: Bucură-te, omule, cât ești tânăr și inima ta să fie veselă în zilele tinereții tale și mergi în căile inimii tale și după ce-ți arată ochii tăi, dar să știi că pentru toate acestea, Dumnezeu te va duce la judecata Sa. 2.

Biserica și OSMTH Ordinul Suprem Militar al Templului din Ierusalim (OSMTH), eminent creștin, este unicul moștenitor și continuator legitim al spiritului și al tradițiilor Ordinului Templier medieval (Pauperes Commilitones Christi Templique Solomonici), înființat în 1118 la Ierusalim. Ordinul Suprem Militar al Templului din Ierusalim este alcătuit din Sergenți, Scutieri, Cavaleri și Doamne, practicanți ai religiei creștine de confesiune catolică, ortodoxă și protestantă. Membrii Ordinului se pregătesc, în Capitulele Comanderiilor, pentru a practica Liturghia de după Liturghie sau, altfel spus, Apostolatul Laic. Principala misiune a Ordinului este de a apăra Biserica și religia creștină precum și de a face cunoscute și a răspândi învățăturile Domnului Nostru Iisus Hristos.

Pe lângă aceasta se adaugă și alte scopuri, ce derivă din cel principal, dar care nu sunt specifice Ordinului Templier. Misiunea caritabilă și cea de a ajuta pe cei aflați în nevoie este specifică și altor Ordine cavalești precum Ordinul Sfântului Ioan de Ierusalim (Ordinul de Malta) sau Ordinul Sfântului Lazăr. Misiunea de a realiza recensământul, de a restaura, a întreține și studia monumentele și arhivele care păstrează vechile principii și perenitatea spirituală este specifică și altor instituții și organizații laice sau unor Ordine călugărești.

Biserica și societatea, divin și uman! În zilele noastre Biserica trebuie lăsată mai mult ca oricând să-și desfășoare misiunea în cadrul acestei societăți. În societatea noastră, Biserica trebuie să fie actuală, practică, activă și hotărâtă pentru a-i ajuta pe oameni să coexiste în unitatea dragostei și a credinței, pentru a-i ajuta să parcurgă alături de Hristos drumul de la chip la asemănare. Societatea are nevoie de Biserică și implicit de Hristos, căci așa cum spune Sfânta Scriptură: Fără Mine nu puteți face nimic. (Ioan 15,5)

Dr. Stelian Gomboș